

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2572

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višu sudsku savjetnicu Jadranku Jelić, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa Irena Brezovečki dipl. iur., protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, koju zastupa dr. sc. Dražen Lučić, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novog Marofa, kojeg zastupa Dobriša Rubeš, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 253/VI, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanja potvrde o pravu puta, na sjednici održanoj 24. kolovoza 2017.

presudio je

I. Poništava se rješenje ravnatelja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/633, urbroj: 376-10-17-14. od 14. ožujka 2017.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 6.250,00 kuna.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na nekretninama u k.o. Visoko koje su u vlasništvu odnosno pod upravom Grada Novog Marofa te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta i utvrđuje visina naknade za pravo puta na nekretninama iz u iznosu od 252.290,29 kuna godišnje.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženika u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe, ističe da je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja Gradu i time i statusom ovlaštenika naknade za pravo puta i za nekretnine koje se ne nalaze u vlasništvu Grada, niti su pod njegovim upravljanjem. Navedeno proizlazi iz podataka u tablici koja je sastavni dio rješenja. Ističe da se Grad nije legitimirao u postupku, nije sukladno članku 5. stavku 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta dokazao da je upravitelj općeg dobra odnosno vlasnik svih čestica obuhvaćenih rješenjem. Ističe da opće dobro nije isto što i javno dobro. Navodi da potvrda o pravu puta nema utjecaja na cjelovitost i sigurnost uporabne mreže. Navodi da eventualni sporni odnosi tužitelja i gradova i općina u odnosu na plaćanje i određivanje visine naknade za služnost ili pravo puta ne predstavljaju opravdani razlog zbog kojeg bi gradovi odnosno općine bili ovlašteni poduzimati bilo kakve radnje koje bi onemogućavale funkcioniranje djelatnosti tužitelja jer se radi o djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporavano rješenje. Ujedno predlaže uspostavu odgovnog učinka tužbe.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao u cijelosti kod svih razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja, pozvao se na presude ovoga suda, presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske te odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba Grad Novi Marof u odgovoru na tužbu navodi da je pobijano rješenje zakonito. Tvrdi da je vlasnik i upravitelj svih nekretnina navedenih u pobijanom rješenju po sili zakona bez iznimke. U cijelosti se protivi navodima iz tužbe te predlaže odbiti tužbeni zahtjev te traži naknadu troškova spora za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 6.250,00 kuna.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Iz spisa proizlazi da je rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje: ZEK).